

Világ proletárjai egyesüljete!

Veszprém, 1919.

I. évfolyam. 16. szám.

Szerda, június 4.

VÖRÖS ZÁSZLÓ

A veszprémmegyei szocialista párt hivatalos közlönye.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Rákóczy-tér 9. szám.

Megjelenik

minden szerdán és szombaton.

POLITIKAI LAP.

Előfizetési árak: Egész évre 36 korona, félévre 18 korona, negyedévre 9 kor.
Egy lappéldány ára 50 fillér.

Nyilt-tér példára 2 kor. — Hirdetési áraink: Árszabás szerinti jutányos árak.

Meghívó.

A veszprémmegyei munkás-,
katona- és földmivest. társaság
1919. évi június 9-én, délelőtt 9 órakor
Veszprémben a vármegyeháza kistermében

GYÜLÉST tart,
melyre a tanács tagjai ezennel meghívotnak
Elszállásról gondoskodás történik.

Megyei intéző-bizottság.

A tanácsok első országos gyűlése.

Hasonló jelentőségű eseményt hiába
keresünk a magyarországi munkásmozga-
lom történetében.

Teljesen elzúllott gazdasági viszonyok,
egy közel öt esztendőig tartó gyilkos
háború után vette a magyarországi
munkásság az uralkodó hatalmat a kezébe.

A burzsoázia és a polgárság ádáz
gyűlölettel — az örökösen csak fecsegők,
azok akik a munkásság eme lépését meg
nem értették — kishitűséggel, kétkedéssel
néztek eme vállalkozás elébe.

„Csak három napig fog tartani”,
biztatgatták egymást és ostoba rágalmat
zúdítottak a munkásság vezetőire, aljas
rémhírek szövvényes hálójával fonták
körül a proletáriátus hatalmát, magát a
tanácsköztársaságot, hogy bizonyítsák,
hogy „nem éléképes”.

Elkésték vele A tanács hatalom életképes.
De nem csak életképes, hanem —
mint Lenin mondotta a tanácsok harmadik
gyűlésén az orosz tanácsköztársaságról —
„erősen fog állani, mint a nemzetközi
szocializmus fátykója, mint biztató
példa a dolgozó tömegek számára”, erősen,
sziklaszilárdan azért, mert „a tanácsok
a kezdet kezdetétől a szocializmus régi
törvényei szerint létesültek, következé-
sen természetesen az utóbbiakra támaszkodtak,
feladatuknak azt tartották,
hogy a legjobban elnyomott, elfeledett
társadalmi rétegeket ébresszék eleven
életre, vigyék szociális diadalra.”

Hol vannak azok az álpróféták, akik
három napot jósoltak a proletárdiktatúrának,
hol vannak azok a kishitűek, akik
nem bíztak a proletáriátus alkotó erejében,
akik a proletárdiktatúrával addig
akartak várni, amíg minden földmivest
egy-egy Marx vagy Lenin lesz, akik a
szocializmust úgy képzeltek, hogy harc
nélkül érhetik el, hogy bevonulhatnak
majd a kéz kommunista társadalomba,

mint a burzsoák az ebedlőbe a komornyik
jelentésére: „Tálatva van.”

A magyarországi proletáriátus a viszonyok
kényszerű hatása alatt cselekedett.
Az idő nem volt alkalmas filozofálásokra.
Azok, akiknek a viszonyok nem voltak
elégé fejlettek, akiknek a proletáriátus
nem volt elégé érett ahhoz, hogy maga
vegye kezébe a hatalmat, azok most újabb
jeremiádák után kerekedhetnek, mert
csődöt mondott a profeciájuk. Még a
ténylegesen elkövetett hibákat sem vet-
hetik a proletáriátus szemére, mert azok
olyan csekélyek, hogy számba sem jöhet-
nek ily nagy társadalmi átalakulásnál.

Megnyugtathatjuk a derék aggódókat,
csináltunk és valószínűleg csinálni
is fogunk hibákat. Az orosz proletáriátus
még több hibát csinált és az utánunk
jövő nyugati proletáriátus is fog hibákat
csinálni. E nélkül nem megy. A gyerek
ezerszer botlik, amíg megtanul járni. A
proletáriátust sehol sem nevelték úgy,
hogy akár elméletileg, akár gyakorlatilag
bármikor készen legyen a hatalom át-
vételre.

A magyarországi proletáriátus is hibázott,
de dolgozott, alkotott a tanácsrendszert
rövid ideje alatt többet, mint elődje,
az orosz proletáriátus két annyi idő alatt.
Büszkén tekintünk vissza a munkánkra.
A latifundiumok és hazájából két hónap
alatt egy termelőszövetkeztől alapuló
mezőgazdaság létesült; a lelketlen pénz-
spekulánsok, börzianerek és bankpiócák
uralma megdőlt; a pénz a gazdasági élet
létkető ereje a proletáriátus kezén van;
a gyár, a bánya, a ház, a közvetítő
kereskedelmi, mind megannyi kuforrása
a dolgozók szenvedésének, nyomorúsá-
gának, immár megszűnt a kizsármányolás
forrása lenni; a fegyház, az iskola és az
égyház, a rabszolga társadalom legerő-
sebb oszlopai, mind-mind összetörve,
romokban hever a proletáriátus lábainál.
Hatalmas energiával szétzúzta őket a
munkásság, szét kellett zúzni, hogy
helyébe saját érdekeinek megfelelőit al-
kosson:

Csoda-e, ha az elnyomott rabszolga
nép ennyi munkában hibázott is? Hogy
helyesen cselekedett, bizonyíték az a
mérhetetlen gyűlölet, amellyel az ellensé-
gei kísérik e munkában. Nemcsak a
magyar, ez a nyugati eszméktől legelzár-
kozottabb burzsoázia gyűlöl bennünket,
hanem élesen szemben áll velünk az egész
világ kapitalista társadalma. És sorakoz-
tatják ellenünk fogcsikorgatva félrevezetett
rabszolgáikat, nem is sejtve, hogy ezáltal
csak erősebbé tesznek bennünket, hogy

ezáltal csak siettetik a saját pusztulásu-
kat, a forradalmat az ő országukban.

Csak segítsenek bennünket továbbra
is világgromboló munkánkban. Mi minden
ténykedésünkkel a magunk és a világ-
proletárság felszabadulását szolgáljuk.

Az országos tanácsgyűlés egybehívása
is ezt a célt szolgálja. Megmutatjuk a
még szenvedőknek a magunk erejét.
Béleharsozjuk a nagyvilágba a dolgozók
millióinak, hogy vagyunk, élünk köves-
senek, álljanak mellénk, mi erőt, akarat-
ot kölcsönzünk nekik.

Meghívjuk a magyarországi tanácsok
első országos gyűlésére a világ vala-
mennyi dolgozóját. Jöjjenek, képviseltes-
sék magukat a tanácsgyűlésünkön, győ-
zödjének meg küldötteik a saját szemek-
kel arról, hogy ebben az országban egy
maroknyi dolgozó mit alkotott ily rövid
idő alatt. Vegyének példát arról, miat-
ken kibánnak az elnyomottakkal, miat-
tud harcolni egy kis lelkes csapat három
ország bérenchada és az egész világ
burzsoáziája ellen.

És nemcsak kifelé, hanem befelé is
mutatunk példát. Had merítsen erőt az
ország minden részéből összejövő tanács-
gyűlés önmagából. Jöjjenek és mondja-
nak bírálatot a nagy eseményről azok,
akiket leginkább megillet a bírálat joga.
A tanácsgyűlés bizonyára nem arról fog
vitatkozni, hogy kell-e a proletárdiktatura?
A proletárok nem arról fognak beszélni,
hogy jó volt-e a kapitalista rend meg-
szüntetése.

A tanácsgyűlés arról fog beszélni,
mint lehetne még jobban egygyé forrasztani
a proletáriátus erejét, milyen eszkö-
kökkel siethetünk nyugati testvéreink
segítségére, miképpen szolgálhatjuk leg-
jobban a már vajdó világgromboló
ügyét

Ez az országos tanácsgyűlés feladata.
A világgromboló mielőbbi láng-
gyűlését akarjuk szolgálni. Erősíteni akar-
juk magunkban az akaratot erre a nagy
és nehéz munkára.

Nyíltan bevalljuk, hogy a diktatura,
az erőszak minden eszközével akarjuk
siettetni a nemzetközi proletáriátus fel-
szabadulásának a szent ügyét. Mint orosz
testvéreink, mi is készen állunk a harcra.
Szenvedünk, ha kell még jobban nélkülö-
zünk, de harcolunk minden igazi ellen-
ség, a világ minden elnyomója ellen,
mert ennek a harcnak világszabadság
lesz a vége.

A proletáregység vonatai.

A háború véres vonatai után, amelyek az imperializmus sineit futották Berlin és Konstantinápoly, Páris és Szaloniki között, a magyar tanácsköztársaság megindította a proletáregység vonatait a falu és a város proletárai között. Az új élelmezési direktórium iparvonatokat küld a falvakba, hogy elvigyék a falvak proletárainhoz mindazt, amire megélhetésükhöz és a termelés fenntartásához szükségük van, a falvakból pedig földmives vonatok indulnak a városok felé, hogy eljuttassák az ipari munkássághoz a mezőgazdasági termelés feleslegét.

Ezek a vonatok, amelyeknek rendszeres járatát külön szervezett biztosítja és amelyek a proletárállam a maga egész erejével fog biztosítani és fejleszteni, el kell, hogy oszlassák az aggályok és kételyek utolsó maradványait is, amelyek még talán a falu és a város proletárságát elválasztják egymástól. A kapitalista termelés lezülése folytán nincsenek olyan gazdag készleteink, mint amilyenek szükségeseink volnaik ahhoz, hogy a falvak lakossága mindenhez olyan könnyen hozzáférjen, mint a béke éveiben. A háborús évek ember és anyagparazitása lehetetlenné teszi azt is, hogy a mezőgazdasági termelés intenzitása hamarosan elérje azt a fokot, amelyben a béke éveiben állott. Kevés a nyersanyag, kevés az iparcikk, kevés a termelési eszköz és kisebb maga a mezőgazdasági termelés is, mint amennyi a zavartalan és dús elosztáshoz kellene.

Ennek ellenében meg fogják kapni a falvak szegényei mindazt, amit joggal igényelnek egyrészt a maguk egzisztenciájának, másrészt a termelés folytonosságának fenntartása végett. Az iparvonatok össze fogják gyűjteni a városi raktlarak minden nélkülözhető készletét, a városi proletárok szívesen fogják lemondani mindarról, amiről egyáltalán lemondhatnak, hogy proletártársvéreik a falvakban ne nélkülözzenek és a mezőgazdasági termelés fel nem boruljon. Viszont a városi munkásság is joggal számíthat arra, hogy azokon a gyűjtőhelyeken, amelyeket a falvakban állítanak fel a végéről, hogy a falusi proletárság főbb élelmiszerét a földmives vonatok részére beszovaltassa, teljes mértékben meg fog nyilvánulni a földmives szegények szolidaritása.

A megyei és helyi direktóriumok ma már mindenütt szabályozták a mezőgazdasági munkásság javadalmozását, munkaidéjét, jogait és kötelezettségeit, most már a termelőszövetkezetek munkáját nem hátráltathatják azok az osztályellenlétek, amelyek a kizsákmányolás idején a földmives szegényeket szembesíthették kizsákmányolóikkal. A proletárállam gondoskodott arról, hogy a földmives szegények minden tekintetben egyenértékű munkásai legyenek a proletárállamnak és mindazt, amit évtizedek alatt még csak megközelíteni sem tudtak, most teljes egészében biztosítja számukra az új rend. A mezőgazdasági termelés haszna nem esik a grófnak, nagybérnök és dászentrik ölébe; mindenki a proletárállam javára és proletártársvérei megélhetésének biztosítására dolgozik. Lehetetlen, hogy a földmivesszegények, akik ezentul cipőt, petróleumot, sót, zsiniget ponyvát, mezőgazdasági eszközöket bőven kapnak, ne érezzék azt a kötelezettséget, amellyel az ipari munkásságnak tartoznak. A jogok és kötelezettségek arányosítása és az érdekek rendszeres cseréje megfogja teremteni azt a proletáregységet, amelyen a proletárállam felépül és szilárdan áll.

Ellenforradalom Tolnatamásiban

Ezt a dolgot csak egyféleképpen lehet megírni: úgy, ahogy az ember látta, nem nem szabad hozzátenni semmit, de hozzágondolni sem.

Rajzoljunk egy kis képet először a látottakról.

Különvonat. A veszprémi vörös őrséggel reggel 4 óra megérkezünk Tolnatamási elé. Az előző állomásokon különféle hírek, nagyobbrészt megnyugtatók, de azért vonatumk óvatosan halad, előtte gyalogos járőr vizsgálja a sineket és nem

hiába az óvatosság, a vasuti hid csavarjai már meg voltak lazítva. Az állomáson fogad bennünket a menekült pécsi bányászok karhatalma, ők érkeztek meg elsőnek előző este. Vonatjukat hatalmas sorlóz fogadta a falut körülvevő szőlőhegyekből. Rövid harc után elfoglalták a falut, posztokat állítottak fel és azóta várják az erősítést.

Egymás után robnognak különvonatok, utánunk, megérkezik a kaposvári vörös-őrség, a dombovári vasutas karhatalom és a Fabick különítmény.

Hogy néz ki egy ellenforradalmi falu reggel?

Gyönyörű nyár, tiszta levegő, csodaszép vidék, bőséges termés mindenütt, mindenütt. Az első járőrrel indulunk be felé, sehol egy lélek, az ablakokban sem látni senkit, hiányzik a földmivesek reggeli készülődése, halálos csend, az éjszaka rettegése mint nehéz felhő ül az egész falun.

Felérünk a községi iskolához, a falakon golyóütötte sebek. Bemegyek a folyosóra, ott fekszik az első hulla, fejéből hosszan patakszik a vér.

Jelentjük, hogy az éjjeli harcok folyamán 36 ellenforradalmárt összefogtak, lemegyünk a fogdába, vegyes társaság: községi rendőr, pénzügyőr, volt főhadnagy, de a legtöbbje számalmasan nyomorult földmives-szegény. Gyors kihallgatások, már a harmadik-negyediknél tudjuk, hogy dr. Fleyer járási orvos a szervező, gyorsan el a lakására, reménytelenül bár, talán mégis megtaláljuk. Az uton sehol senki. Az első fordulónál nagyon szomorú látvány: egy halott vörös őrfekszik a porban, haslövét kapott szegény, a pribékek kitörték balkarját és az ujjait lemetélték. Tovább kell mennünk. Fleyer orvost nem találjuk a házkutatás eredménytelen. Mire kijövünk a lakásból, már 6 óra és a falu még mindig csendes. Az utca végéről futva jön egy vörös-őr, kinek sikerült az éjjeli harcok alatt megszöknie. Tőle értesülünk, hogy éjjel 11 órakor koromsötétben járőrben voltak. A parasztok harisnyában, nesztelenül megközelítették és lefegyverezték őket. Könyörgök, keressük meg a vörös-őr-parancsnokot, mert rossz sejtémei vannak, hogy vele bántathak el legkegyetlenebbül. Keresünk a lakásán, nincs. Megtudjuk, hol lakik a menyasszonya, odafutunk. Egy divánon fekszik, borzasztóan néz ki szegény fiu. A kezét operálta az orvos. A rokkant átlőtt nyomorék kezét törték el a bitangok. Fejéről leveszik az ideiglenes kötést, irtózat, amit látunk: a jobb szeme helyén csak egy éktelen vérdző huscafát.

Tagoltan mondja: „éjjel elfogtak, Berta hentes leaktart lóni, parasztok mondják, ne bántson... Jó fiu voltam, még haza is kísérték... Rettegve lefeküdtem, félóra múlva óriási zuhanás, rámtörök az ajtót, kis szobám teli emberekkel, Berta hentes rámfogja a pisztolyt: meghalsz kutyá... Könyörgök, ne bántsatok, menyasszonyom van. Parasztok kérik Bertát, hogy ne bántson, Berta kiugrik az udvarra, egy rózsafa mellől kitépi a karót, most itt vagyok... azzal csinálták... Vissza a községvárhoz. Megjött a székszárdi forradalmi törvényszék. Gyors referáda a vádbiztosnak. Peregnék a kihallgatások. Jávorszky nyomozó gyönyör

rtlen dolgozik, elfog mindenkit, aki elfogható, most hozza a legutolsót, aki fegyverrel fogadta őt.

Élelet: Berta hentes, Asztalos rendőr, Horig asztalos kötel általi halál. A többiek remegve hallgatják, szédalmas, szegény, nyomorult, félrevezetett proletárok.

Fleyer dr., Biczig a katolikus kör szolgálja és Mayer, ki a vörös őrt agyonlőtte, ottintek.

A templom előtti téren Fabickék készítik a horkot, s az izzó melegben dideregnek a hűtösök a gerenda alatt.

Mennünk kell, örülünk hogy nem láthatjuk már meg a kivégzést, edzett, keményszívű proletárok a veszprémi vörös őrk, de az utolsó aktusra már nem kíváncsiak.

Szomorú emlékekkel hagyjuk el a természet pompájában fürdő falut.

A szőlőhegyekből bucsuztatóként egy golyó repül el a fejünk felett.

A magántulajdon és köztulajdon

kérdése foglalkoztatja erősen proletártársvéreinket. Pedig nem kell ahhoz mély gondolkodás, csak egy kis visszapillantás s azonnal tisztában vagyunk a múlt idők magántulajdonával. A múltban két tulajdoni kélelet megkülönböztetünk: a dolgozók tulajdonát, a köztulajdonát s a nem dolgozók tulajdonát. Sokan vannak, akik még mindig azt mondják, hogy az a tulajdon, amely a múltban szerepelt, több jogot biztosított a tulajdonosnak. A valóságban azonban nem úgy volt. Azt hiszem, ma már minden proletártársvár nagyjában tisztában van azzal, hogy mi jelentett a múlt magántulajdona a dolgozókra és mit a nendolgozókra.

Az egyik legnagyobb csapás az adóterhek elviselesé, amelyekkel mindig a dolgozók magántulajdonát sújtották a nemdolózók magántulajdonának gyarapodására. Proletártársvéreink talán még ma sem tudnak azokról a legyetlen adóterhekről, amelyekkel őket a kapitalista rend, a feudális nagybirtok megkínozta. Hogy néhányat megemlítsünk: adót vetettek ki a sóra, a petróleumra, a gyufára, a dohányra, sőt adót akartak kivetni arra a darab száraz kenyérré is, amelyet a szegény proletár elfogyaszt. Ezt a gonosz mérnyeléseket azonban már nem hajthatták végre. Azonkívül volt még egy adó: az úgynevezett fejadó, amit minden proletárnak minden 16 évet betöltött gyermeke után fizetni kellett. Miért? Hiszen az a 16 évet betöltött proletár gyermek ugys ócsó robotosa, kizsákmányoltja, valóságos áldozata volt a tőke vérszomjas uralmának. Hát még az a sok százelet megyei, járási, községi és egyházi adó, amelyek befizetése elől nem volt menekülés. Ezeknek behajtása annyira főfeladata volt a tőkés uralomnak, hogy azokat há másképp nem, zverréssel hajtották be, még akkor is, ha a proletár az utolsó, — úgynevezett — tulajdonát áldozta is arra föl. A tőkés uralom csinált ezeken kívül progresszív földadót, amit jelentette, hogy akinek sok ezer hold földje van, az fizet 20—30 fillért, akinek pár holdacsakja van, az fizet 8—10 koronát holdankint. Ilyen volt a tőkés társadalomban a dolgozók magántulajdona! Elismerték a tulajdonjogot, csak azt nem árulták el soha, hogy annak megelégedéssel osztozik a linác, csendőr, rendőr, jegyző, alispán, föl egészen a legnagyobb magyarig, a „felséges királyig”.

Igy nézett ki a dolgozók magántulajdonának gazdasági állaga! Ezenkívül meg volt a káros háttársa erkölcsileg is. Sok megőregedett szülő elkergette saját gyermekeit, mert szerette volna már mint tulajdonosok szerepelni. Így gondoskodott a híres magántulajdon az aggnokról és előregedett, munkaképtelenné vált szülőkről. Természetes, ez csak a dolgozók magántulajdonainál fordult elő. A nem dolgozó magántulajdonosok öregeségükre — ép úgy, mint fiatal korukra biztosítva voltak mindentől, ami az életben gyönyört, élvezetet s kellemes szórakozást nyújt. Milyen volt ezzel szemben a nemdolózók magántulajdona? Ezeknek rendelkezésére állt, úgy az anyagiakban, mint a szel-

parancsol teljesítő lakájjal viaskodik, itt talán kissé túlzott, de a közvetlen útna hallatott lelkihangsúlyos hangjal valóban szépek és megrázkódtatók voltak.

Doktor János Ranta szerepében mesteri volt. Minden csekély numerus, hangrezgésre kiterjedő jelölés mindenkit megadott. Különösen a harmadik felvonásbeli végjelentésben, ahol Mauricek megbocájt, volt nagyszerű. A megbocájtás előtt pedig volt egy hangátvétel, amely Abonyi felfokozott, pompás skálájával szemben, egyenesen extázisba ejtett. Megakartam külön tapsolni, azért az egy mondatért.

Abonyi Tivadar a 20 éves Maurice szentvéddyes szerepében olyan tökéletesen játszott, hogy így Odry, talán a legszerencsésebb estéin sem alakított. Szimpatikus megjelenése, közvetlen beszéde a megtörséghében is férfias viselkedés tökéletes volt. A negyedik felvonásban, mikor a Rantz állat felajánlott pazar dolációjával járó állást elfogadja és anyjával szemben kissé elfogultan viselkedik s a darab végén is, mikor a kis törvényes utódot az őt, magát megillető hajlékba bocsátja, igazán nemcsak, művészién játszott.

Kovács Lulu kedves, bájos jelenség. Szerepét meghaló egyszerűséggel és őszinteséggel vitte. — A többiek is mind jók voltak. Nagyon ügyes Raymond: Eöry P. Lajos és a lakájok mintaképe: Ács József.

Szerdán a Faun helyett Schakespeare legnépszerűbb drámája, a „Velencei kalmár” került színpadra. Főszereplők: Kovács Lulu, Doktor, Abonyi és Brádi. Csúsfőnökön a „Kriszta leány” című bájos operette. Pénteken Garami Ernő, Marx és Engels tanult cselekménybe öntött drámája, a „Megváltás felé” van már harmadszor műsoron. Szombaton a „Cigánybáró” Strauss hallhatatlan vígoperája és vasárnap este az „Aranykakas” című mulattató zenés vígjáték került újra műsorra. Szombaton délután ifjúsági előadás, a „Velencei kalmár”, vasárnap d. u. pedig a modern világirodalom leghatalmasabb halászdramája, a „Remény” került színpadra.

Egy szókimondó angol tudósító.

(M. Philips Price: Az entente oroszországi aknamunkája.)

A telhetetlen entente kapitalizmus és dagadtra hizlalt édes gyermeke: az imperializmus, hadviselésben és minden más akciójában a hamisítást, a ferditést és a rágalmat forgalja egyik legkétfélebb fegyverétül. Ezzel akarja vezendő gyászos uralmát fenntartani és ezzel akarja főként a proletáriátust elvakítani. M. Philips Price angol tudósító, aki közeli látta mindazt, ami Oroszországban az egész háború és a forradalmak alatt történt, egy mélyszőn éles logikájú rőpiratban vágta szemébe az entente urainak és elsősorban a maga londoni kormányának, mennyi gátszót és hitféltenséget kóvtak el Oroszországgal szemben, hogy azokat megfojtani a tisztességgel, őszintén eljáró szovjet-közlársaságot és újra meg újra rabszolgaságba és nyomorúságba dönteni az orosz népet. Meggyőző adatok és tények beszélnek a teleplezés erejévé: és itéletyszerű megdönthetelenséggel, olyan dolgok robbannak ki a nyilvánosságra ebben az irányban, amelyekről hiába küldött tudósításokat az igazságért leselkedő vérbéli újságíró lapjának, a bár burzsoa, de a béke ügyét egyedül híven szolgáló Manchester Guardian-nak. A cenzura nem tűrte tudósításainak tárgyilagosságát és hiába győtrődött a legképtelenebb és legvadabb híresztelések megcáfolásával is, a londoni hivatalos apparátus lélegzethez sem engedte jutni s lapját is megszüntette. Price végül is úgy segített magán, hogy tavaly megírta az igazságot az angol proletáriátushoz, a rőpirat Londonban meg is jelent és kézről kézre járt a munkások között. Bebizonyítja Price, hogy Breszt Litovszkot is sztyérségesei készítették elő Oroszország számára. Feltárta az egész cinikus kápmutatás és titkos rendszer, amivel az entente imperializmus hallatlan pénzzel mozgosi-

lotta Ukraíniát és a cseh-szlovák légiókat az orosz szovjet köztársaság megőlésére és az orosz nép kiűzésére. Sietve el kell olvasni mindenkinek ezt a rőpiratot, amelyben az angol tudósító elsősorban azért mondotta el a mostelen valót, hogy az „angol munkások megtudják az igazságot és felismerik azt, hogy mit kell tenniük.” A rőpiratot a közoktatásügyi népbiztoság adta ki Bodó Pál fordításában 40 filléért mindenütt kapható.

Pártélet.

A Földmunkások és Kiszáradók Orsz. Szövetségének veszprémmegyei titkársága hivatalos helyiségét, volt püspöki kormányzósági épületbe tette át. A földmunkás elvárások a jövőben akár írásbeli, akár személyes megkeresésükkel, az új hivatalos helyiséget keressék föl.

Szakszervezeti mozgalmak.

Kérjük az összes szakszervezeteket és helyi csoportok vezetőségeit, hogy helyiségváltás esetén a körülményről lapunk kiadói hivatalát és szerkesztőségét is értesítsék. Csakugy kérjük a vezetőségi és tagértekezletit ülések tartásának időpontját kellő időben közölni. Lapzárlat kedden és pénteken déli 12 órakor!

A Magántisztviselők és Kereskedelmi Alkalmazottak Szakszervezetének Szervező Bizottsága minden előzetes meghívás nélkül helenként, hétfőn este 7 órakor ülést tart, melyen a bizottsági tagok pontosan megjelenni tartoznak. Aki akárcsak egy ízben is igazolatlanul távol marad, törölve lesz a vezető-tagok jegyzékéből s elveszti dohányneműekre, mérsékeltáru színházjegyre stb. jogosultságát. — Könyvtárunkat, mely válogatott művekből áll, kelenként, kedden és szombaton este 6—7 óráig tartjuk nyitva, mikor is a legutóbbi tagdíjat befizelőik igénybe vehetik a könyveket a szabályok szigorú betartásával ha iza is vihetik. Azoknak, kik könyvtárunkat első rendű termékekkel gyarapítani szándékoznak, eleve ödvözlüket küldjük.

Veszprémm. szociális termelési ügyek intézőjéről.

2400/1919. szám.

Körrendelet.

A szociális termelés népbiztoságának az összes építési anyagok, állványja s építőszerzőszám nyilvántartása s elosztása és az építési anyaghivatal szervezésé tárgyában kiadott 86. Sz. N. számú rendeletét tudomásvétele és mihez tartás céljából az alábbiakban közlöm.

Veszprém, 1919. május 27.

Veszprémmegyei szoc. term. ügyek intézője.

A szociális termelési népbiztoságnak 86. Sz. N. sz. rendelete.

1. §.

A szociális termelés népbiztosága az összes építési anyagok, állványja s építőszerzőszám nyilvántartására s azoknak megfelelő elosztására Építési. Anyaghivatalt (I. Döbröntei-tér 4.) szervez.

Az Építési Anyaghivatal szervezésére és működésére a Forradalmi Kormányzótanács LVI. sz. rendeletének (I. a Tanácsköztársaság április 13-án megjelent 17. sz.) intézkedései nyerne alkalmazást.

2. §.

Az Építési Anyaghivatal hatásköre valamennyi a szoc. termelés népbiztosága 85. Sz. N. sz. rendeletének 1. §-ában felsorolt anyagra, állványra és építőszerzőszámra (gépre) kiterjed.

A hatásköréből utalt, zár alá vett építési anyagok felett e rendelet kihirdetésének napjától az Építési Anyaghivatal rendelkezik.

3. §.

Az Építési Anyaghivatal a szociális termelés népbiztoságának van alárendelve és ennek építési szakszervezete (jelenleg Építési Direktórium) zoro kapcsolatban működik.

Az Építési Anyaghivatal:

1. Állandó nyilvántartást vezet a gyárak, kereskedők és magánosok hirtékában levő mindennemű építési anyagkészletéről, a készletekkel rendelkezik és azokat elosztja;

2. a szükséglet fontosságának tekintetbe vételével megállapítja az egyes tizenek részére szükséges építési anyagok kiutalásának sorrendjét;

3. rendelkezik a kompenzációs uton a Magyarországi Tanácsköztársaság területére kerülő vagy innen külföldre szállítandó, ugyiszintén a volt fegyveres erő leszerelése folytán feleslegessé váló építési anyagokkal;

4. fogamatosítja azokat az intézkedéseket, amelyekkel az építési anyagok elosztása végett a szociális termelés és a közellátás népbiztosága megbízva.

Az Építési Anyaghivatal a Központi Anyaghivatal által megszabott irányelvek és rendelkezések szerint jár el.

Az Építési Direktórium hatásköre az építési anyagok elosztása tekintetében megszűnik. Az anyag elosztását az Építési Anyaghivatal kebelében működő tanács végzi.

4. §.

Építési anyagot csakis a budapesti kerületi munkás-, katonai- és földmivestanács műszaki hivatalának, vagy valamely városi, járási vagy falusi munkás-, katonai- és földmivestanács intézőbizottságának kérelmére avagy valamely budapesti közüzem vagy szocializált üzem termelő bizottságának a kerületi tanács műszaki, hivatala által láttamozott kérelme alapján utal ki az Építési Anyaghivatal.

E kérelmeket az Építési Anyaghivatal által készítettő úrlapon postán kell a hivatalhoz be- küldeni.

5. §.

E rendelet kihirdetésének napján lép életbe. Budapest, 1919. május 21.

A szociális termelés népbiztosága.

Veszprémmegyei szociális term. ügyek intézője.

2547/1919. szám.

Körrendelet.

A belügyi vasuti és hajózási népbiztoságnak a közuti árufuvarozás és szállítmányozás fenntartása érdekében lovaknak Budapestre való felhajtása és áruba bocsátása tárgyában kiadott 7. B. N. sz. rendeletét tudomásvétele és mihez tartás céljából az alábbiakban közlöm.

Veszprém, 1919. május 28.

Veszprémmegyei szoc. term. ügyek intézője.

A belügyi, vasuti és hajózási népbiztoság 7. B. N. sz. rendelete.

A közuti árufuvarozás és szállítmányozás zavartalan fenntartása érdekében a belügyi, vasuti és hajózási népbiztoság megengedi, hogy a Budapest, Újpest és Rákospalota területén kívül eső helyekről a tulajdonosok lovaikat eladás végett Budapestre hajthassák fel.

A felhajtott lovakat kizárólag a fővárosi lóvásártéren szabad áruba bocsátani. A vásár megnyitását követő első órában eladás csak a Központosított Szállítmányozási és Árufuvarozási Üzem által a vásártérre küldött megbízott egedélye alapján történhetik.

Forradalmi törvényszék ítéi azok felett, akik e rendelkezést megszegik. Budapest, 1919. május 23.

Belügyi, vasuti és hajózási népbiztoság.